

На травах чаклунських замішане відчаю тісто.
Та й відчай, Орфею, в цих водах стоячих потоне.
Даремно ти квилиш і плачеш на березі Стіксу,
сльзьми не розчулиш, Орфею, старого Харона.

Ти струни не рви золотої своєї кіфари,
себе не карай, не терзайся дарма під землею.
Байдужі до тебе, вовтузяться мертві примари.
Живі не почують небесного співу, Орфею.

Кляни свою долю пропащу, замовкни навіки,
нестерпний свій біль замуруй у непам'яті ніші.
З країни померлих не прийде твоя Еврідіка.
Ти сам в тому винен, Орфею, і це найстрашніше.

Ти сам в тому винен, а значить, не буде прощення.
Вчорашнього щастя мана зазирає у вічі.
Коханої тінь, що зникає, — зловісне знамення.
Ну що ж — озирайся стражденно весь вік, чоловіче!

А прийде пора календарна — яви свої чари.
Фракійські вакханки жагучі хай казяться всує.
Торкнися ж, Орфею, струни золотої кіфари —
хай звір невоситимий і птаха твій голос почує.

Хай зрушать дерева, хай скелі голосять нестерпно.
Хай навіть погуба тебе перестріне раптово.
Це благо, це щастя — із щирою піснею вмерти,
щоб десь через тисячу років воскреснути знову!

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.